

Bij Marcus 10, 46-52 en Jesaja 42, 16-19

Alleen als een blinde kan God mij redden,
maar ik denk zelf te kunnen zien hoe mijn weg moet gaan.
Uit angst te ontsporen blijf ik liever zelf aan het stuur,
en verhinder ik Hem zich over mij te ontfermen.

Toch verlang ik ten diepste naar zijn gidsende nabijheid
en wil ik zitten naast Bartimeüs op de weg.
Om Hem te ontwaren die niet te zien is,
maar die trouw mij volgen wil op mijn weg.

Mij toevertrouwen aan Hem is wat ik wil,
die mij die blind is, leiden wil,
op mijn levenslange reizen,
Hij die liefde is gaat voor mij uit.

Ongekend was daar altijd al zijn ontferming,
slechts wachtend op mijn hulpgeroep.
Mijn levensweg wil ik met Hem verder gaan,
nooit meer zijnd zonder Reisgenoot.